

[Kirsten Jacobsen]

til landets statsminister forrige onsdag om, hvorvidt oplysninger, som man i forvejen kunne få offentlig adgang til gennem tinglysnings-systemerne og gennem andre offentlige organer, skulle være omfattet af fortrolighed, svarede statsministeren: Nej, selvfølgelig skulle de ikke det.

Jeg sagde så til statsministeren, at jeg måtte opfatte hans svar således, at når man anmeldte et realkreditinstitut i fremtiden, så kunne man give oplysninger om ejendommens beliggenhed, og man kunne give oplysninger om kreditinstitutets navn. Statsministeren så meget forfjamsket ud, da han skyndte sig at rejse sig op, og hans eneste svar var: Det svar kan jeg ikke endossere.

Vi skal nødig komme i den situation, at en boligminister sender pressemeddelelser ud om, hvorledes realkreditinstitutterne har overtrådt loven, og når man så får en ny boligminister, får Boligudvalgets medlemmer besked på, at de risikerer at komme tre år – jeg kan ikke huske, om det er to eller tre år – i fængsel, hvis de nævner så meget som en flig.

Man skal være klar over, at de går så langt i kreditforeningerne, at når man har anmeldt dem til politiet, så indtager de den holdning, at de ikke vil samarbejde med politiet. De vil kun noget så fint som afhøres i indenretlige forhold. Det er sådan noget, voldtægtsforbrydere og meget stærkt kriminelle benytter sig af, hvis deres advokat fraråder dem at medvirke sammen med politiet til opklaring.

Dernæst er det første, de gør, når de møder i retten, at kræve navneforbud – ikke for at beskytte deres klient, nej, nej. De kræver knagen-sparkemig også navneforbud med hensyn til deres eget navn, så man end ikke må vide, hvilken kreditforening det handler om.

Det er uacceptabelt, at offentligheden, lånerne, som skal betale regningen for disse finans-eventyr, ikke engang kan få at vide, hvad det er for nogle lovovertrædelser, der er begået. Alt skal fejes ind under gultæppet, sagerne skal køre i dybeste hemmelighed.

Og så skal man vel risikere det, der skete, da vi startede det her, nemlig at fire ud af fem sager blev forældet i ekspeditionstiden. Det er vel den oplysning, man til sidst får i Boligudvalget. Den sidste sag var man lidt mere smart med: Da man ikke kunne forælde den i ekspeditionstiden, flyttede man simpelt hen gerningstidspunktet et år – så var den også forældet.

Hvis ikke vi får noget mere offentlighed om det her, og hvis ikke vi udstrækker offentligheden til i hvert fald at omfatte de oplysninger, som står i landets tinglysningsbøger, og som er tilgængelige på offentlige ejendomsbeskatningskontorer, så vil de, der stemmer mod dette forslag i dette Ting, medvirke til, at dette helst skal foregå under gultæppet. Det kan jeg godt forstå med den grad af overtrædelser, det handler om.

Jeg anbefaler Tingets medlemmer at stemme for ændringsforslagene.

Jørn Pedersen (S):

På trods af fru Kirsten Jacobsens meget ivrige argumentation vil jeg godt sige, at Socialdemokratiet indstiller ændringsforslagene til forkastelse. Vi stemmer imod. Det er der mange gode grunde til. Jeg vil nævne et par stykker af dem.

Vi ser ikke, at det er vores fornemste opgave at begrænse realkreditinstitutters mulighed for at konkurrere med udenlandske virksomheder, og det fornemmer jeg ligger bag en del af det, fru Kirsten Jacobsen har sagt, og i høj grad bag en del af det, der står i papiret.

Der er lidt selvmodsigende i fru Kirsten Jacobsens argumenter, al den stund det konstateres, at aktiviteterne i udlandet allerede er nedprioriteret. Jeg er da rimeligt overbevist om, at efter den debat, der har været om den side af sagen, vil der helt automatisk være stor opmærksomhed om forholdene, når man bevæger sig til udlandet.

Det undrer mig meget ud fra fru Kirsten Jacobsens sædvanlige liberalistiske grundholdninger, at man netop på dette punkt synes, at liberalismen ikke skal slå igennem.

Fru Kirsten Jacobsens argumenter bærer præg af, at vi, på trods af at vi ikke har tradition for det på disse breddegrader, næsten er vidner til noget, der minder om hellig krig. Jeg synes nok, at ærindet måske i højere grad er at forfølge nogle forhold, der tidligere har været i nogle realkreditinstitutter, mere end det er et spørgsmål om at sikre en lovgivning, som fru Kirsten Jacobsen var enig i i hvert fald et stykke ad vejen.

Jeg vil nok sige med hensyn til de betænkeligheder, vi har haft ved de tidligere forhold, at de sikkerhedsmæssige ting, vi gerne vil have skærpet i forbindelse med en ny lovgivning, har vi fået i det, der ligger på bordet indtil nu.